

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Det er til hr. Peter Duetoft, som åbenbart kun mener, at det kan undersøges, om Folketinget er korrekt informeret eller ej, hvis det bliver undersøgt af Folketinget selv. Det er jeg slet ikke enig i, men lad nu den debat ligge.

Derimod kunne det være spændende, om hr. Peter Duetoft ville oplyse os om, hvorvidt han mener, at skatteministeren har givet Folketinget misvisende og usande oplysninger i denne sag. Nu har vi spurgt statsministeren flere gange uden at få svar. Kan vi ikke få et svar fra CD i det mindste på, om CD mener, at alle de oplysninger, som skatteministeren efterfølgende har givet Folketinget om sagen, er korrekte eller misvisende?

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Når man hører på skingerheden hos hr. Thor Pedersen, kan man jo ikke være i tvivl om, at Venstre har draget konklusionen af det her. Jeg er heller ikke særlig meget i tvivl om, at det har et klart politisk formål for Venstre, og det er selvfølgelig fair nok. Venstre vil godt af med skatteministeren. Men vi har altså et andet udgangspunkt på det her. Vi mener, at det her skal gå ordentligt til. Jeg vil godt så stærkt som overhovedet muligt afvise, at vi har accepteret det her udvalg for at redde skatteministeren eller redde regeringen. Det har vi ikke. Vi mener, at der er brug for en politisk undersøgelse, og derfor er det også irrelevant efter vores opfattelse at få nye dommerundersøgelser på nuværende tidspunkt; det er politik, det er ikke jura, vi står over for her.

Spørgsmålet er bare, om vi har overblik over en så kompliceret sag, som der faktisk er tale om her i dag – det har hr. Thor Pedersen åbenbart – jeg tror, han har sit formål med det. Men vi vil altså godt have, at det her går ordentligt til, for der er tale om et ganske kompliceret hændelsesforløb efter den famøse nat i august, hvorom der er givet en række oplysninger til Folketinget.

Vi er nødt til at finde ud af: I hvilken sammenhæng er de afgivet? Hvad er betydningen af dem? Og vi er altså nødt til at grave et spadestik dybere, før vi er villige til at drage den endelige konklusion. Jeg kan fuldt ud bekræfte, at når det her udvalg er færdigt – og det regner vi med vil være tilfældet omkring 1. februar 1995 – er det vores opfattelse, at der skal drages en politisk konklusion af denne sag.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Hr. Frank Aaen spurgte ganske klart: Hvad ville I have gjort? Skulle Hobro være gået i sort? Ville I have fundet en anden løsning, som havde givet det samme? Osv. osv. Jeg synes, hr. Frank Aaen har krav på et svar.

Fremskridtspartiets råd ville have været, at hvis en bank, som er en privat virksomhed, ikke kan klare sig og der ikke er nogen, der vil overtage den, må den gå konkurs. Og det er helt klart, at de frygtelige tragedier, man fik opmalet, ville jo aldrig være blevet en kendsgerning. Der findes jo filialer af alle landets pengeinstitutter i Hobro, og alle ville have klaret det her inden for ganske få dage. I øvrigt havde man jo ikke de betænkeligheder, da man kunne have reddet den lille Lindknud-Hovborg Andelskasse, som dog havde meget, meget større ulykker at forvolde i det lille lokalsamfund.

Men jeg vil så gerne sige: Den her regering valgte altså en model, og vi ved nu, at den ikke var lovlig.

Det, jeg aldrig har kunnet forstå, er, hvorfor regeringen handlede, som den gjorde. Men det behøver vi jo ikke at diskutere her, for regeringen erkender selv, at på et eller andet tidspunkt gik lyset op for skatteministeren; jeg tror, det var efter hr. Ambys entré på Slotsholmen. Jeg tror for øvrigt, at han kunne have set lyset noget før, hvis han havde læst de bilag, der lå foran ham; det er en anden sag.

Men hvorfor handlede regeringen, som den gjorde? Hvorfor går man dagen efter – om morgenen – ud og tørrer sagen af på Spar Nord ved at sige, at de overhovedet ikke har fået et fradrag? Er det en ansvarlig, hæderlig dansk regering? Hvorfor i alverden går statsministeren ikke på fjernsynet og siger: Vi beklager. Vi har givet tilsagn om noget; vi troede, det var noget andet. Det er en fejl, vi har begået.

Statsministeren var blevet en helt, hvis han havde sagt: Vi må gå til Folketingets Finansudvalg og bede om at betale for statens forpligtelser.

Så havde vi, Folketinget og regeringen, været forskånet for at blive trukket igennem sølet her i 11 måneder. Det mod havde statsministeren ikke, og det beklager jeg dybt.

Formanden:

Hr. Frank Aaen for en kort bemærkning.

Og så har jeg endnu fire indtegnede, og efter de i alt 17 korte bemærkninger er det min agt at gå videre i ordførerrækken.